

Áhítat – 2020. 11. 24.

Amikor Jézus visszatért, a sokaság örömmel fogadta, mert mindnyájan várták őt. Ekkor egy Jairus nevű ember jött hozzá, aki a zsinagóga elöljárója volt; és Jézus lába elé borulva kérte, hogy jöjjön el a házába, mivel egyetlen leánya, aki mintegy tizenkét éves volt, halálán van. Menet közben a sokaság minden oldalról szorongatta. Ekkor egy asszony, aki tizenkét éve vérfolyásos volt, (és minden vagyonát az orvosokra költötte,) de senki sem tudta meggyógyítani, odament, hozzáférkőzve megérintette a ruhája szegélyét, és azonnal elállt a vérfolyása. Jézus ekkor ezt kérdezte: „Ki érintett engem?” Péter így válaszolt: „Mester, a sokaság szorongat és tolong körülöttem!” De Jézus ezt mondta: „Valaki érintett engem, mert észrevettem, hogy erő áradt ki belőlem.” Mikor az asszony látta, hogy nem maradhat észrevétlen, remegve előjött, eléje borult, és elbeszélte az egész nép előtt, hogy miért érintette meg őt, és hogy miként gyógyult meg azonnal. Jézus pedig ezt mondta neki: „Leányom, hited megtartott téged, menj el békességgel!” Még beszélt, amikor jött valaki a zsinagógai elöljáró házatól, és így szólt: „Leányod meghalt, ne fáraszd tovább a Mestert!” Amikor Jézus ezt meghallotta, ezt mondta neki: „Ne félj, csak higgy, és meggyógyul.” Amikor bement a házba, senkit sem bocsátott be, csak Pétert, Jánost, Jakabot, meg a kislány apját és anyját. Mindnyájan sírtak és gyászolták a leányt, de ő így szólt hozzájuk: „Ne sírjatok, nem halt meg, csak alszik!” Erre kinevették, mert tudták, hogy meghalt. Ő azonban megfogta a leány kezét, és szólította: „Leányom, ébredj!” Ekkor visszatért bele a lélek, és azonnal felkelt. Jézus pedig meghagyta, hogy adjanak neki enni. Szülei nem tudtak hová lenni az ámulattól, ő pedig megparancsolta nekik, hogy senkinek ne mondják el, ami történt. (Máté 9:18-26 Lukács 8:40-56)

Ismételjünk! Eddigi történeteinkben azt láttuk, hogy Jézus, a Messiás: úr a *természeti erők*, a *betegségek*, a *gonosz lelkek* felett. Ez a történetünk csodálatos magasságokban jár: Jézus Krisztus Úr a *halál* felett. Nem fér el áhítatunk kereteiben kibontani annak az üzenetgazdag történetnek minden részletét. Csupán két mozzanatot állítok egymás ellentétébe: 1. Mi történik valójában Jézus cselekvése nyomán? 2. Mit (nem) érzékel ebből a Jézus körül tolongó sokadalom?

Csupa feszültség ez az egymásba fonódó két történet: Egy zsinagógai vezető haldokló leánya életéért borul le Jézus előtt a körötte gomolygó tömegben. Jézus azonnal elindul, hogy segítsen, de útközben valami történik: a nagy tolongásban megérinti a ruhája szegélyét egy beteg asszony, aki ettől az érintéstől a gyógyulását remélte. „*Ki érintett engem?* – kérdezi Jézus – *mert észrevettem, hogy erő áradt ki belőlem.*” Ebből a tanítványok annyit látnak, hogy Jézusnak nincs igazán érzéke a hétköznapi realitásokhoz. Mester, mi az, hogy ki érintett? – kérdezi Péter. A sokaság szorongat és tolong körülöttem, nem veszed észre? Egy haldokló gyerekhez sietünk, te meg itt ilyeneket kérdezel. Egyedül Jézus érzékeli egy reménytelen, nyomorult, beteg asszony hitének az érintését a tolongásban.

Soha ne kérdezd, kicsoda vagy te, egyedül, ebben a világméretű kavargásban! Ézsaiás próféta szavai szórnak világosságot erre a jelenetre: „*Miért mondod ezt, Jákób, és miért beszélsz így, Izrael: Rejtve van sorsom az Úr előtt, nem kerül ügyem Isten elé. Hát nem tudod, és nem hallottad, hogy örökkévaló Isten az Úr? Ő a földkerekség teremtője, nem fárad el, és nem lankad el, értelme kifürkészhetetlen. Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi. Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.* (Ézsaiás 40:31) Mintha nem is volnának évszázadok a két kijelentés között, Jézus folytatja Ézsaiás szavait: „*Leányom, a hited megtartott téged, menj el békességgel.*” A tanítványok ebből annyit látnak, hogy közben telik a drága idő, hiszen egy haldokló gyermekhez sietnének.

Már jönnek is a hírhozók: „*Leányod meghalt, ne fáraszd tovább a Mestert!*” Jézus azonban folytatja útját Jairus háza felé. Nem hallotta? Meghalt! Hová megy még mindig? Elkésett! A halottas ház népe sem látja, hogy Jézusban micsoda erők vannak ott jelen. Csak egy a bizonyos a számukra: a halál pont a mondat végén. A halál után az élet folytathatatlan. Különösen iszonyat ez, ha a halott egy gyászoló szülő egyetlen gyermeke. Az Élet Ura azonban kedvességgel, szeretettel és hatalommal szól: „*Leányom, kelj fel! És ő azonnal felkelt.*” – Észre sem vették, amikor Jézus magukra hagyta őket a boldog ámulatban.

Pál apostol Húsvét utáni bizonyoságtétele vetíti a szívünkre az örök krisztusi valóságot: „*Teljes a diadal a halál fölött! Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod? Hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!* (1Korintus 15:54-55)

Imádkozzunk!

Urunk, Jézus! Emeld a tekintetünket megváltó személyedre és művedre! Betegségeinkben és a körülöttünk leselkedő halál árnyékában ébreszd fel a hitünket gyógyító és feltámasztó hatalmad iránt! Ámen.